

တုမ္မာဝတိစာပေ

မင်းသိင်္ခ

ခဝားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်

မိသုံးချပ်သမား

စာတိယအကြိမ်

ဝတ္ထုတိုများ

၁

ဘားပုလင်းနှင့်စောင်နှင့်ပင်ပြတံ့ရန်ငြိုး

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မပြေတဲ့ ရန်ငြိုး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့လှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း နှင်းမောင် နေထိုင်ရာ (၂၉၅)။ ဘိုးလိန်းလမ်းအိမ်ဆီသို့ မော်တော်ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအိမ်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သောအခါ တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်က ...

“အိုင်ပီ ဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်သွားလျှင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော အခြင်းအရာကို တွေ့ရလေ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စားပွဲ ပေါ်တွင် လက်ပြတ်ကြီးနှစ်ခုကိုတင်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ လက်ပြတ်ကြီးနှစ်ခုစလုံးမှာ လက်ကောက်ရစ်နေရာမှ တိတိရီရီဖြတ်ထားကြောင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

“အိုင်ဆေး စောစောစီးစီးများ ကျက်သရေမရှိ မင်္ဂလာမရှိ ဘယ်နှယ့် လုပ်နေတာတုန်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“မနေ့က စာတိုက်ကနေ အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးဖူးညိုဆီကို ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာတယ်၊ ဟောဒါပဲ”ဟု ဆိုကာ စားပွဲတွင် ချထားသော သံဖြူဘီစကွတ်တစ်ဘူးကို ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ တင်ပေးလိုက်၏။ ထိုဘီ

စကွတ်ဘူး၌ လည်း စက္ကူများ ကပ်ထားပြီး အဖုံးပေါ်တွင် လိပ်စာကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပါဆယ်ထုပ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ဆက်ပါဦး အိုင်ဆေးရာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က

“အဲဒီ ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဆားတွေနဲ့ အပြည့်သိပ်ထား တဲ့ ဟောဒီလက်ပြတ်နှစ်ခု ထွက်လာတယ်။ အဲဒါကို မြင်ရော ဦးဖူးညို လည်း ပက်လက်လန် လဲကျသွားတော့တာပဲ။ အဲဒါကို ဂါတ်ကို အကြော င်းကြားတော့ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင်တို့ ၊ ကိုစိုးညွန့်တို့ ရောက် လာပြီး ဦးဖူးညိုကို မေးလား စမ်းလား လုပ်ကြတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာဗျ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်လည်း လိုက်သွားပြီး အဲဒီ လက်တွေနဲ့ ပါဆယ်ထုပ်ကို ယူပြီး ပြန်လာတာ။ မနေ့ည ခုနစ်နာရီက အိမ်ကို ပြန်ရောက်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ်ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေ တာ ခုချိန်ထိပဲ”ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထောင့်တွင် ထမင်းစားသည့်ပန်းက နံများ ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်း ကန်များ ၊ ငှက်ပျောခွံများ ၊ ဆေးလိပ်တိုများ ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မှာ ပင် တာမွေဂါတ်၏ ရာဇဝတ်အုပ်ကို သန်းမောင်ရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ...

“ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာရှားလော့ဟု မီး၊ မနေ့က
လက်ပြတ်နှစ်ခုအကြောင်း ပြောပါဦး”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“ညတစ်ခေါက် လာခဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင်က ...

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးနော်၊ ဆရာသမားကို အားလုံး ပုံအပ်ထားပြီးသား”ဟု ပြောကာ ၎င်းကိုသန်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်အား ဆလံပေး၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ထိုလက်ပြတ်ကြီးနှစ်ခုအား ပါဆယ်ပုံးထဲသို့ ထည့်ကာ ဆားများ ဖြင့် ပြန်၍ သိပ်လေ၏။ ပြီးလျှင် ...

“ကဲ အိုင်ဝီ အညောင်းပြေ လမ်းကလေး ဘာလေး လျှောက်ရအောင်”ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသည် အိမ်တံခါးကို ပိတ်၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်က ...

“အညောင်းပြေ နောက်တော့ လျှောက်တာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကျုပ်မှာ ကားပါပါတယ်။ ခင်ဗျား သွားချင်တဲ့ နေရာကို ကားနဲ့ ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ကားပေါ်သို့တက်၍ ၎င်းကပင် မောင်းလေ ၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဦးဖူးညိုအိမ်ကို သွားမယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ရှိုက်ဖွာ ကာ ကားကို စတင်မောင်းလေ၏။ များ မကြာမီ ဌာပင် ဦးဖူးညို၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။ ဦးဖူးညို သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဆေးတံကို ခဲ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကို မြင်လျှင် ဦးဖူးညိုက ...

“လာပြန်ပြီလား ပုလိပ်တွေ၊ ပါဆယ်ထုပ် ရောက်လာကတည်းက အိမ်ကို ပုလိပ်တွေရောက် လာလိုက်တာ ချောင်းပေါက်မတတ်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“ကျုပ်တို့ လာရတာ ခင်ဗျားရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို နှမြောလို့ ပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဖူးညိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“အဲဒီ လက်ပြတ်နှစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးဖူးညိုက ဘယ်လိုများ ထင် ပါသလဲ”ဟု မေးလိုက် ၏။

“ကျုပ် ထင်တာကတော့ ကျုပ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ လူပြတ်တစ် ယောက်က ကျုပ်ကို နောက်လိုက်တာလို့ ထင်တာပဲ”ဟု ဦးဖူးညိုက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“အဲဒီ စိတ်ကူးလည်း မရိုင်းပါဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လူရဲ့ လက်ပြတ်လ တ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှစ်ခုရ ဖို့ တော့ ခင်ဗျားကို နောက်ချင်တဲ့ လူပြတ် ဟာ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား”ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးဖူးညိုက ...

“နောက်ချင်တဲ့ လူများ အဖို့ နောက်စရာပစ္စည်းဟာ ရှာလို့ ခက်လှမ ယ် မထင်ပါဘူး”ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ခန်းဆီးနံရံတွင် ချိတ်ထားသော လူနှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ကာ ...

“ဟိုပုံဟာ ဦးဖူးညို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တွဲပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ပုံပဲ။

ဒါပေမဲ့ မူလက လူသုံး ယောက် ရိုက်ထားတဲ့ ပုံဗျ။ တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံကို တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်လို့ လှီးထုတ် ပြီး ပြန်ကူးထားတာ”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ကာ ဦးဖူးညိုက ...

“ပုလိပ်ထဲမှာ တော့ ခင်ဗျားဟာ အတော်မျက်စိစူးတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တာပေါ့ဗျာ။ ထိုင်နေတဲ့ ပုံက ကျုပ်ပုံဗျ။ ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ပုံက ညီအငယ် ‘ဖူးပျို’ဗျ။ ကျုပ်လှီးထုတ် လိုက်တဲ့ ပုံက ကျုပ်ညီအလတ် ‘ဖူးမျို’ဗျ။ ဒီကောင့်ကို မကြည့်ချင်လို့ လှီးထုတ်ထားတာ။ ဒီကောင် က လူရှုပ်၊ အရင်က ကျုပ်နဲ့ အတူတူနေတာပဲ။ ကျုပ်ဆီက လက်ထောက်အငြိမ့်မင်းသမီးကလေးကို ဖူးပျိုကို ခိုးပေးပြီး အိမ်က ထွက်သွားကတည်းက ညီအစ်ကိုချင်း သေခန်းပြတ် လုပ်လိုက်တာ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ကိစ္စဟာ သိပ်ကြာလိမ့်ဦးမယ် မထင်ဘူး”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြော လိုက်လေ၏။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ။ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ဦးဖူးညိုက ပြော လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ညီအလတ် ကိုဖူးမျိုက ညီအငယ် ကိုဖူးပျိုအတွက် ခင်ဗျား ဆီက အငြိမ့်မင်းသမီး လေးကို ခိုးပေးတယ် ဆိုပါတော့ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဓာတ်ပုံကို လှီးထုတ်စရာရှိရင် အငြိမ့်မင်းသမီးကို ခိုးသွားတဲ့ ကိုဖူးပျိုရဲ့ ပုံကိုပါ လှီးထုတ်သင့်တာပေါ့”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ ...

“ကျုပ်ညီလေး ဖူးပျိုက ဘာမှ သိတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အလတ် ကောင် ခြယ်လှယ်နေ တာ။ အဲဒီလို ခိုးပြေးပြီးမှ တောင် ဒီကောင် ကျုပ်ခြေထောက်ကို လာဖက်ပြီး ငိုလား ယိုလားနဲ့ ဖူးပျို ပူဆာလို့ သူလုပ်ရတာပါ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးလို့ ဆိုပြီး တောင်းပါလို့ ကျုပ်က လက်ခံထား လိုက်ရသေးတယ်။ နောက်တော့ ဒီကောင် အကျင့်မပျောက်ဘူး။ အငြိမ့်မင်းသမီးတွေနဲ့ စာရင်းလာရှုပ်ပြန်ပါရော။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ် မောင်းထုတ်လိုက်တာ။ အခုတော့ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာ ဈေးဆိုင်ကလေး ဖွင့်ပြီးနေလေရဲ့ ”

ဟု ဦးဖူးညိုက ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့ ကိုဖူးညိုရယ်၊ ခင်ဗျားညီအငယ်ဆုံး ကိုဖူးပျိုတစ်ယောက် ဘယ်ရောက် သွားပြီလဲ”

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“ဒီကောင်က လူပျင်းဗျ။ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်စားတဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး ။ မိန်းမကို အငြိမ့်ခိုင်းပြီးသူက အိမ်မှာ ဒူးနဲ့ပြီး နေနေတာ။ မှော်ဘီမှာ နေလေရဲ့ ”

ဟု ဦးဖူးညိုက ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“ဒါလောက်သိရရင် တော်ပါပြီ”

ဟု ဆိုကာ ထိုအိမ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် လမ်း၏ တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ရှိသော ကိုဖူးမျို၏ ဆိုင်သို့သွားရာ ဈေး ရောင်းနေသော ကိုဖူးမျိုကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်

သည် ၎င်းကိုဖူးမျိုကို မြင်လျှင် ...

“ဒီညီအစ်ကိုက တယ်ပြီး ရုပ်ချင်းတူပါလားဗျ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ၎င်းဆိုင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးမြင် ကိုဖူးမျိုက ...

“ဈေးဝယ်ရင် ရောင်းမယ်၊ တောမေး တောင်မေး လာမမေးနဲ့ ဘာမှ မဖြေဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“မမေးနဲ့ ဆိုလည်း မမေးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ လက်တွေတော့ စုံစုံလင်လင် ရှိသေးတယ်နော်။ ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကို အိမ်ကိုတော့ လက်ပြတ်နှစ်ဖက် ရောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဖူးမျိုက ...

“ဒါတွေ လာမပြောနဲ့ ။ လက်ပြတ်ပြတ် ခြေပြတ်ပြတ် ကျုပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ကိုဖူးမျိုရယ်။ မေးစရာမေးခွန်းတော့ မေးပါရစေဗျာ။ ခင်ဗျားညီလေး ကိုဖူးပျို က အငြိမ့်သမကလေးကို ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ခိုးပြေးတယ်ဆိုပဲ။ ကျုပ်သိရသလောက်ကတော့ (အမှန်စင် စစ် ဘာမှ မသိရသေး) ကိုဖူးပျိုကို ကြိုက်တာ အငြိမ့်သမကလေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ။ နှစ်ယောက်ပြိုင် ကြိုက်ကြတယ် ဆိုပဲ။ အဲဒါကလေးပဲ

ဟုတ် မဟုတ် ပြောပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းကိုဖူးပျိုက ...

“ဒါတော့ မှန်တယ်။ သူ့ရဲ့ ရသွားတာ စိန်ဒါလီဆိုတဲ့ အငြိမ့်သမကလေး၊ သူ့ကို ကြိုက်နေတာ က မြဒါလီဆိုတဲ့ အငြိမ့်သမကလေး ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“တော်လောက်ပါပြီ ကိုဖူးပျို”

ဟု ဆိုကာ မော်တော်ကားဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရုံပိုင်၏ ရုံးခန်း သို့ ဝင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မူ အပေါ် သွားချင်လွန်းသဖြင့် အိမ်သာသို့ ကပျာကယာ ပြေးခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသောအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရုံပိုင်ကြီး ရုံးခန်းမှ ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကပင် ...

“ကဲ အိုင်ပီ အိမ်ပြန်ကြစို့။ မပြန်ခင်မှာ တရုတ်တန်းကို ဝင်ပြီး အခေါက်ကင်နဲ့ ထမင်းစားကြ

ရအောင်”

ဟု ဆိုသဖြင့် တရုတ်တန်း လိုက်ပါလာခဲ့ပြန်၏။ တရုတ်တန်း၌ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အိမ်သို့ ပြန်လည်သွားရောက်ကာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ၌ ထိုင်၍ အနားယူနေကြလေ၏။ ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ၌ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင် ရောက်ရှိလာပြီး လျှင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ...

“ဘယ်လိုလဲ ဗမာရှားလော့ဟု မ်း”

ဟု မေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“ကဲ ကိုသန်းမောင် သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲ ခြိမ်းခြိမ်းသဲကျင်း ပနေပြီဗျ။ အဲဒီမှာ အ ငြိမ်းတွေ ဇာတ်တွေ စုံနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ အဲဒီဘုရားပွဲကို ခင်ဗျားသွား။ စိန်ဒါလီဆိုတဲ့ အငြိမ်းမင်းသ မီး အငြိမ်းကနေလိမ့် မယ်။ မဖမ်းနဲ့ ဦး၊ ပွဲပျက်သွားမယ်။ မိုးလင်းတဲ့ အထိ ထိုင်ပြီး ပွဲကြည့်ဦး ။ မိုးလင်း တော့မှ စိန်ဒါလီကို ဖမ်းပြီး ခေါ်ခွဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင်လည်း ...

“ကော်တာပဲ။ အမှုထမ်းကောင်း လက်မှတ်တစ်စောင်တော့ ရတော့ မှာ ပဲ”

ဟု ဆိုကာ ကဆုန်ဆိုင်း၍ ပြေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ...

“အိုင်ဆေး စိတ်ချရပါ့မလား”

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“ကိုသန်းမောင်က စိတ်ချရပါတယ်။ တရားခံပေါ်အောင်သာ မစဉ်း စားတတ်တာ။ ပေါ်ပြီး သား တရားခံကို လွတ်မသွားအောင် ဖမ်းတဲ့ နေရာမှာ တော့ ဝိတ်ပဲဗျို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုညက ညနေစာကို ကျောက်မြောင်း သီတာလမ်းရှိ ကုလားကပြား မ ‘မကြည်’ဆိုင်တွင် ပင် စားကြလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် အိမ်၌ပင် အိပ်စက် လိုက်လေတော့၏။

ည ဆယ်နာရီထိုးလောက်တွင် တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် ဆားပုလ

င်းနှင်းမောင်က ...

“ကိုသန်းမောင်ကတော့ ပြောတဲ့ အတိုင်း မလုပ်ဘဲ ကိုးရီးကားရား လုပ် လာပြီဗျို့”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တံခါးကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင် ဝင် လာလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် က

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ကိုသန်းမောင်။ ကျုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဘာဖြစ် လို့ မလုပ်တာတုန်း”

ဟု မေးလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင်က ...

“ပွဲမထွက်ခင် ဖမ်းလာတာပါဗျာ။ ပရိသတ်ကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း တရားခံမှန်း သိရက်နဲ့ သူကနေတာကို ကျုပ် ထိုင်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဖမ်းချင်စိတ်တွေပေါ် လာမှာ ။ အဲဒါကြောင့် စောစောပဲ ဖမ်းလာတာ။ ခင်ဗျားအပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာ ပဲ။ တရားခံ စိန်ဒါလီကိုတော့ ဂါတ်မှာ ထားခဲ့ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာ သူက ကျုပ်ကိုအားလုံး ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

ဟု ဝင်၍ မေးလိုက်ရာ နဂိုကပင် ပြောချင်နေသော ကိုသန်းမောင်သည် ကရားရေသွန် ပြော လေတော့၏။

“ဒီလို ဆရာသမားတို့ ရဲ့ စိန်ဒါလီက ကိုဖူးပျိုကို အငြိမ့်ကကျွေးနေရ

တာ။ ကိုဖူးပျိုက အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အရက်ကလေး တမြဲမြဲနဲ့ နေနေ
တာ။ စိန်ဒါလီခမျာမှာ တော့ အရပ်တကာ နယ်တကာ လှည့် အငြိမ့်ကရ
တဲ့ ညကြေးလေးတွေကို စာတိုက်ကနေ သူ့ယောက်ျားဆီ တင်ပို့ပေါ့။ အဲ
ဒါလေးတွေကို ယောက်ျားလုပ်တဲ့ လူကလည်း အားမနာတမ်း ထိုင်ပြီး
ဖြုန်းသုံးနေတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ မြဒါလီကလည်း စိန်ဒါလီနဲ့
ပြိုင်ပြီး ဒီကောင့်ကို ပိုးခဲ့တာမဟုတ်လား။ သူ မရလိုက်တာကိုပဲ မြဒါလီ
က ဘယ်ကျေမလဲဗျာ။ အဲဒီမှာ ကိုဖူးပျိုရဲ့ အစ်ကို ကိုဖူးမျိုးနဲ့ ကပ်ပြီး စိန်
ဒါလီမရှိတဲ့ အခါ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ နောက်က ဝင်တော့တာပေါ့။ ကိုဖူးမျိုး
ဆိုတဲ့ လူကလည်း ယောက်ျားတန်မဲ့ အောင်သွယ်ခရရင်
ဘယ်သူမျက်နှာမှ ထောက်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ အဲဒီမှာ သူညီနဲ့ မြဒါလီ
ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ပြန်ပြီး အောင်သွယ်ပေးပြန်ရောဗျို့။ မြဒါလီကလ
ည်း စိန်ဒါလီကို ချိုးချင်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ စိန်ဒါလီ ကွယ်ရာမှာ စိန်ဒါလီ
ယောက်ျားရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ကြာဇာတ်လမ်း ခင်းရတာကိုပဲ စိန်ဒါလီရဲ့
အပေါ် လက်စားချေသလို ဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒါကို စိန်ဒါလီက အညာမှာ
အငြိမ့်ကသွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး အိမ်က ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှ တ
စ်ပတ်ကျောပြီး ပြန်ဝင်ဖမ်းတော့ မိတော့တာပေါ့ဗျာ။ မိပုံက ဒီလိုဗျာ။ မြ
ဒါလီနဲ့ ကိုဖူးပျိုက လက်ချင်းချိတ်ပြီး မှော်ဘီဘူတာကနေ ရထားလမ်း
အတိုင်း ရန်ကုန်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်လာကြတယ်။
ချုံကောင်းကောင်း တစ်နေရာတွေ့တော့ ချုံဘေးဝင်ပြီး ထိုင်ကြတယ်။
အဲဒါကို စိန်ဒါလီက မြင်လိုက်တော့ နောက်က အသာကပ်လိုက်သွားပြီး
သူခြံလာတဲ့ တဘက်လေးထဲကို ရထားလမ်းက ကျောက်စရစ်ခဲတွေထ
ည့်ပြီး တအားလွှဲလိုက်လို့ ကောင်းတဲ့ အနေအထားရအောင် စီမံတော့
တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ စိတ်ကြိုက် လက်ကြိုက် လက်ဆဲ ကောင်းကောင်း
ကျောက်ခဲထုပ်လည်း ဖြစ်ရော ရထားလမ်းဘေးချုံကွယ်မှာ

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့ထားပြီး သံဝါညှိဖို့ အစပျိုးနေတဲ့ ဟို စုံတွဲရဲ့ နောက်ကို အသာကပ်ပြီး စိန်ဒါလီက သူ့လက်ထဲက ကျောက်ခဲ ထုပ်နဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ခေါင်းကို တစ်ချက်လွှဲပြီး ရိုက်လိုက်တာ ခွပ် ခွပ် ဆိုတဲ့ အသံနှစ်သံကလွဲပြီး ဘာသံမှ မထွက်နိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ဇီဝိ န်ချုပ်သွားကြတာပဲ။ အဲဒီတော့မှ အလောင်းနှစ်လောင်းကို စိန်ဒါလီက လူမမြင်အောင် ချုံထဲဆွဲသွင်းထားပြီး သူလည်း မပြန်သေးဘဲ အခြေအ နေစောင့်ကြည့်နေတယ်။ ည မှောင်လို့ ပြည်ရထားလာခါနီးတော့မှ အ လောင်းတွေ ရထားလမ်းပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ပြည် ရထားက ဖြတ်ကြိတ်သွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီလို ဖြတ်ကြိတ်သွားတဲ့ အခါမှ မြည်ဟည်းတဲ့ ရထား ခုတ်သံကြီးဟာ စိန်ဒါလီရဲ့ ရင်ထဲမှာ မပြေတဲ့ ရန်ငြိုးအတွက် လက်စားချေလိုက်ရခြင်းကို အားပေး ထောက်ခံသလို ခံ စားလိုက်ရဆိုပဲ။ အဲဒီမှာ စိန်ဒါလီက သူ့ယောက်ျားကို မြဒါလီနဲ့ တစ်ဖ က်လှည့် အောင်သွယ်လုပ်ပေးတဲ့ ကိုဖူးပျိုလည်း လက်စားချေလိုတဲ့ စိ တ်တွေ ပေါ်လာတော့တာပဲဗျို့။ အဲဒီ တော့ ရထားကြိတ်လို့ ပြတ်သွားတဲ့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ လက်တစ်ဖက်ရယ်၊ မြဒါလီရဲ့ လက်တစ်ဖက် ရယ်ကို ကောက်ယူ လာပြီး သံဖြူပုံးထဲထည့်၊ ဆားတွေ ဘာတွေသိပ်၊ စက္ကူကပ် ပါဆယ်ထုပ်ဖြစ် အောင် လုပ်ပြီးတော့ ကိုဖူးမျိုဆီကို လိပ်စာကပ်ပြီး ပို့ လိုက်တာဗျို့။”

ဟု ကိုသန်းမောင်က အထစ်အငေါ့မရှိဘဲ ရှင်းပြလေတော့သည် ။
ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ကိုသန်းမောင် အလှည့်တော့ ပြီးပြီ။ ကိုနှင်းမောင်အလှည့်ပဲ ကျန် တော့တယ်၊ လုပ်စမ်းပါ ဦး”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ရေခဲ

တောင်တံဆိပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိရှိုက်ဖွာသရင်း မီးခိုးများကို မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်ကာ ...

“လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို မြင်ကတည်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖြစ်ကြောင်း သိဖို့ ကျုပ်အနေနဲ့ သိပ်မခဲယဉ်းပါဘူး။ မိန်းမရဲ့ လက်ဝါးကလည်း အပေါစား လက်သည်းနီလေးတွေကို ဆိုးထားတာ ထောက်ရင် တောအငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ဦးရဲ့ လက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ အငြိမ့်သမလေးလို့ တပ်အပ်သေချာစဉ်းစားနိုင်ဖို့ ကတော့ ပါဆယ် ထုပ်ကို လက်ခံရရှိတဲ့ ကိုဖူးညိုဟာ အငြိမ့်ထောင်ဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလားဗျာ။ ဒီအထဲမှာ ကိုဖူးညိုအိမ်ရောက်တော့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဓာတ်ပုံမှာ တစ်ယောက်ကို ဖဲ့ထုတ်ထားတာ တွေ့ရ တယ်။ အဲဒီ ဖဲ့ထုတ်ထားခြင်း ခံရတဲ့ သူဟာလည်း အငြိမ့်သမတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးတယ်လို့ သိရ တယ်။ အဲဒီလူဟာ ကိုဖူးညိုရဲ့ ညီအငယ်ဆုံး ကိုဖူးပျိုဆိုတာလည်း သိရပြန်တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုဖူးညိုရဲ့ ပြောပြချက်အရ သူ့ညီအလတ် ကိုဖူးမျိုဆိုတာ လူရှုပ်၊ သူခြယ်လှယ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဆို တာလည်း သိရပြန်တယ်။ ။ အဲဒီအငြိမ့်ထောင်ဆရာ ကိုဖူးညိုရဲ့ သူ့ညီအလတ် ကိုဖူးမျိုဟာ လမ်းတစ် လမ်းထဲရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်မှာ နေကြတယ်ဆိုတာလည်း သိရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ ပါဆယ် ထုပ်မှာ ကိုဖူးမျို နာမည်ကို ရေးတာပဲ။ ။ ဒါပေမဲ့ ရေးတဲ့ သူက ‘အမ်(န်)’ဆိုတဲ့ တစ်လုံးနဲ့ ‘အင်(န်)’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဝီသအောင် မရေးလိုက်တော့ ဖူးမျိုကို ပေးရမယ့် ပါဆယ်ထုပ်ဟာ ဖူးညိုဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ တာမွေစာတိုက်အနေနဲ့ က အငြိမ့်ထောင်ဆရာ ဖူးညိုကိုပဲ သတိထားမိ မှာ ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ပါဆယ်ထုပ်မှားပြီး ရောက်တာလည်း မဆန်းပါဘူး” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းမောင်က ...

“ထားပါတော့ ကိုနှင်းမောင်ရယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ လက်ဟာ မြဒါလီရဲ့ လက်ဖြစ်နိုင်သလို စိန် ဒါလီရဲ့ လက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မြဒါလီက သူ့ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားကိုမရ တဲ့ အတွက် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်မှာ မို့လား။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက စိန် ဒါလီရဲ့ လက်လို့ မစဉ်းစားဘဲ မြဒါလီရဲ့ လက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဘာကြောင့် အတိအကျ စဉ်းစားနိုင်ရတာ လဲ”

ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“အတော့်ကို မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ ကိုသန်းမောင်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား တစ်ခုစဉ်းစား ကြည့်။ အချစ်အတွက် နာကြည်းလို့ ရက်စက်စရာရှိရင် မပိုင်ဆိုင်ရသေးတဲ့ လူက ရက်စက်ခဲ့တယ်ဗျ။ ပိုင်ပြီးသားကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးတဲ့ လူကသာ ပိုပြီး နာကြည်းတတ်တယ်။ မရသေးတဲ့ ရည်းစားကို ဓားနဲ့ ထိုးသတ်တာ နည်းပါတယ်ဗျ။ ရပြီးသား မယား သူများ နဲ့ ပါရင်သာ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိကြ တယ်။ အခုလည်း မြဒါလီက ဖူးပျိုကိုရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အသက်ကို လုပ်ကြံရသလောက် အောင် နာကြည်းဖို့ မရှိဘူး။ စိန်ဒါလီကတော့ သူ့လင်လေဗျ။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက ပိုပြီး ဒိန်းဒလိန်း နတ်ကြီးတယ်ဗျ”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အိုင်ဆေး ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာထဲဝင်ပြီး ရုံပိုင်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျားသွားတွေ့တာက ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“မှော်ဘီဘူတာကို လှမ်းပြီး မေးကြည့်တာပေါ့ဗျ။ အဲဒီတစ်ဝိုက်မှာ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း က ရထားကြိတ်သေတာ ရှိမရှိ မေးကြည့်တော့ အလောင်းတွေက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ

တော့ မသိနိုင်ဘူး။ ရထားကြိတ်သေတဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်းတော့ ရှိခဲ့တယ်။ မှော်ဘီဆေးရုံက သဂြိုဟ်လိုက်ပြီလို့ သိရတယ်။ အဲဒါ သိရတယ်ဆိုရင်ပဲ ရထားကြိတ်လို့ ပြတ်ကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်။ ပြီးတော့ဗျာ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ မီးရထားကြိတ်မှုတွေထဲမှာ မိန်းမ ယောက်ျားစုံတွဲ အကြိတ်ခံရတဲ့ အမှုရယ်လို့ ဘယ်နှခါများ ကြားဖူးလို့ လဲ။ ဖြစ်တော့ဖြစ်ခဲ ကိစ္စပါဗျာ။ အဲဒီတော့ လူသတ်သမားဟာ ဒီစုံတွဲကို သတ်ပြီး ရထားလမ်းပေါ် တင်ထားမယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဒီ ရန်ငြိုးမျိုးက အတော်ကို ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ...

“အငြိုးဆိုရင် ဘယ်အငြိုးများ ကြောက်စရာမကောင်းတာ ရှိလို့ လဲ အိုင်ပီ။ အမှန်ကတော့ အငြိုးအမှတ် မရှိခြင်းကို လပ်(ပ်) Love မေတ္တာတရားလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။

သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိင်္ခ